

# יואב- אויב או אוהב?

Deena S. Rabinovich

(1) **מלכים א' פרק ב': א ב,א** ויקרבו ימי-דוד, למוות; ויצו את-שלמה בנו, לאמר. **א ב,ב** אנכי הלך, בדרך כל-הארץ; וחזקתי, והיית לאיש. **א ב,ג** ושמרת את-משמרת ה' אלקיך, ללכת בדרךיו לשמר חקותיו מצותיו ומשפטי וועדותיו, בכתוב, בתורת משה--למען תשפיל, את כל-אשר תעשה, ואת כל-אשר תפנה, שם. **א ב,ד** למען יקים ה' את-דברו, אשר דבר עלי לאמר, אם-ישמרו בניך את-דרךם ללכת לפני באמת, בכל-לבבם ובכל-נפשם: לאמר--לא-יפרת לך איש, מעל פסא ישראל. **א ב,ה** וגם אתה ידעת את אשר-עשה לי יואב בן-צרויה, אשר עשה לשני-שרי צבאות ישראל לאבנר בן-נר ולעמשא בן-יתר ויהרגם, וישם דמי-מלחמה, בשלם; ויתן דמי מלחמה, בחגרתו אשר במתניו, ובנעלו, אשר ברגליו. **א ב,ו** ועשית, כחכמתך; ולא-תורד שיבתו בשלם, שאל. **א ב,ז** ולבני ברזלי הגלעדי תעשה-חסד, והיו באכלי שלחנך: כי-כן, קרבו אלי, בברחי, מפני אבשלום אחיך. **א ב,ח** והנה עמד שמעי בן-גרא בן-הימיני, מבחרים, והוא קללני קללה נמרצת, ביום לקתי מחנים; והוא-ירד לקראתי, הירדן, ואשבע לו בה' לאמר, אם-אמיתך בחרב. **א ב,ט** ועתה, אל-תנקהו, כי איש חכם, אתה; וידעת את אשר תעשה-לו, והורדת את-שיבתו בדם שאול. **א ב,י** וישכב דוד, עם-אבתי; ויקבר, בעיר דוד.

(2) **שמואל ב' פרק י"ט: ב יט,יז** וימהר, שמעי בן-גרא בן-הימיני, אשר, מבחורים; ויכרד עם-איש יהודה, לקראת המלך דוד. **ב יט,יח** ואלף איש עמו, מבנימין, וציבא נער בית שאול, וחמשות עשר בניו ועשרים עבדיו אתו; וצלחו הירדן, לפני המלך. **ב יט,יט** ועברה העברה, לעביר את-בית המלך, ולעשות הטוב, בעינו; ושמעי בן-גרא, נפל לפני המלך, בעברו, בירדן. **ב יט,כ** ויאמר אל-המלך, אל-יחשב-לי אדני עון, ואל-תזכר את אשר הענה עבדך, ביום אשר יצא אדני-המלך מירושלם--לשום המלך, אל-לבו. **ב יט,כא** כי ידע עבדך, כי אני חסאתי; והנה-באתי היום, ראשון לכל-בית יוסף, לרדת, לקראת אדני המלך. **ב יט,כב** ויען אבישי בן-צרויה, ויאמר, התחת זאת, לא יומת שמעי: כי קלל, את-משיח ה'. **ב יט,כג** ויאמר דוד, מה-לי ולכם בני צרויה--כי-תהיו-לי היום, לשטן; היום, יומת איש בישראל--כי הלוא ידעתי, כי היום אנני-מלך על-ישראל. **ב יט,כד** ויאמר המלך אל-שמעי, לא תמוות; וישבע לו, המלך.

(3) **דברי הימים א' פרק ב': א ב,יב** ובעז הוליד את-עובד, ועובד הוליד את-ישי. **א ב,יג** ואישי הוליד את-בכרו, את-אליאב--ואבינדב, השני, ושמעא, השלישי. **א ב,יד** נתנאל, הרביעי, רדי, החמישי. **א ב,טו** אצם, הששי, דויד, השבעי. **א ב,טז** ואחיתיהם, צרויה ואביגיל; ובני צרויה, אבשי ויואב ועשהאל--שלשה. **א ב,יז** ואביגיל, ילדה את-עמשא; ואבי עמשא, יתר הישמעאלי.

ישי							
אליאב	אבינדב	שמעא {שמה}	נתנאל	רדי	אוצם	דוד	צרויה
		יונדב					יואב
							עשהאל
							אבישי
							עמשא

4) **שמואל ב' פרק ח': ב ח,טו** וימלך דוד, על-פל-ישׂראל; ויהי דוד, עשה משפט וצדקה--לכל-עמו. **ב ח,טז** ויואב בן-צרויה, על-הצבא; ויהושפט בן-אחילוד, מזכיר. **ב ח,יז** וצדוק בן-אחיטוב ואחיהמלך בן-אביתר, כהנים; ושריה, סופר. **ב ח,יח** ובגניהו, בן-יהוידע, והפלתו, והפלתו; ובגני דוד, כהנים היו.

5) **שמואל ב' פרק ב': ב ב,יב** ויצא אבנר בן-נר, ועבדי איש-בשת בן-שאול, ממחנים, גבעונה. **ב ב,יג** ויואב בן-צרויה ועבדי דוד, יצאו, ויפגשום על-ברכת גבעון, וחדו; וישבו אלה על-הברכה, מזה, ואלה על-הברכה, מזה. **ב ב,יד** ויאמר אבנר, אל-יואב, לקומו נא הנערים, וישחקו לפנינו; ויאמר יואב, וקמו. **ב ב,טו** ונקמו, ויעברו במספר--שנים עשר לבגינו, ולאיש בשת בן-שאול, ושנים עשר, מעבדי דוד. **ב ב,טז** ויחזקו איש בראש רעהו, ויחברו בצד רעהו, ויפלו, וחדו; ויקרא למקום ההוא, חלקת הנצרים אשר בגבעון. **ב ב,יז** ותהי המלחמה קשה עד-מאד, ביום ההוא; וינגף אבנר ואנשי ישׂראל, לפני עבדי דוד. **ב ב,יח** ויהיו-שם, שלשה בני צרויה--יואב ואבישי, ועשהאל; ועשהאל קל ברגליו, כאחד הצבים אשר בשדה. **ב ב,יט** ויחדף עשהאל, אחרי אבנר; ולא-נטה ללכת, על-הימין ועל-השמאל, מאחרי, אבנר. **ב ב,כ** ויפן אבנר, אחרי, ויאמר, האתה זה עשהאל; ויאמר, אנכי. **ב ב,כא** ויאמר לו אבנר, נטה לך על-ימינך או על-שמאלך, ונאחז לך אחד מהנערים, וקח-לך את-חלצתו; ולא-אבה עשהאל, לסור מאחרי. **ב ב,כב** ויסף עוד אבנר, לאמר אל-עשהאל, סור לך, מאחרי: למה אפכה, ארצה, ואיך אשא פני אל-יואב אחיד. **ב ב,כג** וימאן לסור, ויפחו אבנר באחרי החנית אל-החמש ותצא החנית מאחוריו, ויפל-שם, וימת תחתו; ויהי כל-הבא אל-המקום אשר-נפל שם עשהאל, וימת--ועמדו. **ב ב,כד** ויחדפו יואב ואבישי, אחרי אבנר; והשמש באה--והמה באו עד-גבעת אמה, אשר על-פני-גיח דרך מדבר גבעון. **ב ב,כה** ויתקבצו בני-בגינו אחרי אבנר, ויהיו לאגדה אחת; ויעמדו, על ראש-גבעה אחת. **ב ב,כו** ויקרא אבנר אל-יואב, ויאמר הלא תאכל חרב--הלוא נדעתה, כי-מרה תהיה באחרונה; ועד-מתי לא-תאמר לעם, לשוב מאחרי אחיהם. **ב ב,כז** ויאמר יואב--חי האלקים, כי לולא דברת: כי אז מהבקר נעלה העם, איש מאחרי אחיו. **ב ב,כח** ויתקע יואב, בשופר, ויעמדו כל-העם, ולא-ירדפו עוד אחרי ישׂראל; ולא-יספו עוד, להלחם. **ב ב,כט** ואבנר ואנשיו, הלכו בערבה, כל, הלילה ההוא; ויעברו את-הירדן, ויילכו כל-הבתרון, ויבאו, מחנים. **ב ב,ל** ויואב, שב מאחרי אבנר, ויקבץ, את-כל-העם; ויפקדו מעבדי דוד, תשעה-עשר איש--ועשהאל. **ב ב,לא** ועבדי דוד, הכו מבגינו, ובאנשי, אבנר: שלש-מאות וששים איש, מתו. **ב ב,לב** וישאו, את-עשהאל, ויקברוהו בקבר אביו, אשר בית לחם; ויילכו כל-הלילה, יואב ואנשיו, ויאר להם, בחברון. **ב ג,א** ותהי המלחמה, ארצה, בין בית שאול, ובין בית דוד; ונדוד הלך ויחזק, ובית שאול הלכים ונדלים.

6) **שמואל א' פרק כ"ו: א כו,א** ויבאו הזפים אל-שאול, הגבעתה לאמר: הלוא דוד מסתתר בגבעת החכילה, על פני הישימון. **א כו,ב** ויקם שאול, ויך אל-מדבר-זיף, ואתו שלשת-אלפים איש, בחורי ישׂראל--לבקש את-דוד, במדבר-זיף. **א כו,ג** ויחן שאול בגבעת החכילה, אשר על-פני הישימון--על-הדרך; ונדוד, ישב במדבר, ויכא, כי בא שאול אחרי המדברה. **א כו,ד** וישלח דוד, מרגלים; ויזע, כי-בא שאול אל-נכון. **א כו,ה** ויקם דוד, ויבא אל-המקום אשר חנה-שם שאול, ויכא דוד את-המקום אשר שכב שם שאול, ואבנר בן-נר שר-צבאו; ושואל שכב במעגל, והעם חנים סביבתו. **א כו,ו** ויען דוד ויאמר אל-אחיהמלך החתי, ואל-אבישי בן-צרויה אחי יואב לאמר, מי-ירד אתי אל-שאול, אל-המחנה; ויאמר אבישי, אני ארד עמך. **א כו,ז** ויבא דוד ואבישי אל-העם, ללה, והנה שאול שכב שן במעגל, וחניתו מעוכה-בארץ מראשתו; ואבנר והעם, שכבים סביבתו. **א כו,ח** ויאמר אבישי אל-דוד, סגר אלקים היום את-אויבך בידך; ועתה אפנו נא בחנית ובארץ, פעם אחת, ולא אשנה, לו. **א כו,ט** ויאמר דוד אל-אבישי, אל-תשחיתוהו: כי מי שלח ידו, במשיח ה'--ונקה.

7) **שמואל ב' פרק ג': ג ג,כו** ויצא יואב, מעם דוד, וישלח מלאכים אחרי אבנר, וישבו אתו מבור הסרה; ונדוד, לא ידע. **ג ג,כז** וישב אבנר, חברון, וישתה יואב אל-תוך השער, לדבר אתו בשלי; ויפחו שם, החמש--וימת, בדם עשהאל אחיו. **ג ג,כח** וישמע דוד, מאחרי כו, ויאמר נקי אנכי וממלכתי מעם ה', עד-עולם--מדמי, אבנר בן-נר. **ג ג,כט** ויחלו על-ראש יואב, ואל כל-בית

אביו; ואל-יכרת מבית יואב זב ומצרע ומחזיק בפלך, ונפל בחרב--וחסר-לחם. **ב ג, ל** ויואב ואבשי אחיו, הרגו לאבנר: על אשר המית את-עשהאל אחיהם, בגבעון--במלחמה.

8) **שמואל ב' פרק ה': ב ה, ו** וילך המלך ואנשיו ירושלם, אל-היבסי יושב הארץ; ויאמר לדוד לאמר, לא-תבוא הנה, כי אם-הסירך העורים והפסחים לאמר, לא-יבוא דוד הנה. **ב ה, ז** וילכד דוד, את מצדת ציון--היא, עיר דוד. **ב ה, ח** ויאמר דוד ביום ההוא, כל-מפה יבסי ויגע בצנור, ואת-הפסחים ואת-העורים, שנאו (שנואי) נפש דוד; על-כן, יאמרו, עור ופסח, לא יבוא אל-הבית. **ב ה, ט** וישב דוד במצדה, ויקרא-לה עיר דוד; ויבן דוד סביב, מן-המלוא וביתה. **ב ה, י** וילך דוד, הלך וגדול; וה' אלקי צבאות, עמו.

9) **דברי הימים א' פרק י"א: א יא, ד** וילך דוד וכל-ישראל ירושלם, היא יבוס; ושם, היבوسی, ישבי הארץ. **א יא, ה** ויאמרו ישבי יבוס, לדוד, לא תבוא, הנה; וילכד דוד את-מצדת ציון, היא עיר דוד. **א יא, ו** ויאמר דוד--כל-מפה יבוס בראשונה, יהיה ראש ולשר; ויעל בראשונה יואב בן-צרויה, ויהי לראש. **א יא, ז** וישב דוד, במצד; על-כן קראו-לו, עיר דוד. **א יא, ח** ויבן העיר מסביב, מן-המלוא ועד-הסביב; ויואב, חיה את-שאר העיר. **א יא, ט** וילך דוד, הלך וגדול; וה' צבאות, עמו.

10) **שמואל ב' פרק י': ב יא, ו** ויהי, אחרי-כן, ונמת, מלך בני עמון; וימלך חנון בנו, תחתיו. **ב י, ז** ויאמר דוד אעשה-חסד עם-חנון בן-נחש, כאשר עשה אביו עמדי חסד, וישלח דוד לנחמו ביד-עבדיו, אל-אביו; ויבאו עבדי דוד, ארץ בני עמון. **ב י, ח** ויאמרו שרי בני-עמון אל-חנון אדניהם, המכבד דוד את-אביך בעיניך--כי-שלח לך, מנחמים; הלוא בעבור חקר את-העיר, ולרגלה ולהפכה, שלח דוד את-עבדיו, אליך. **ב י, ד** ויקח חנון את-עבדי דוד, ויגלח את-חצי זקנם, ויכרת את-מדניהם בחצי, עד שתותיהם; וישלחם. **ב י, ה** ונגדו לדוד וישלח לקראתם, כי-היו האנשים נכלמים מאד; ויאמר המלך שבו בירחו, עד-יצמח זקנכם ושבתם. **ב י, ו** ויבאו בני עמון, כי נבאשו בדוד; וישלחו בני-עמון וישפרו את-אדם בית-רחוב ואת-אדם צובא, עשרים אלה רגלי, ואת-מלך מעכה אלה איש, ואיש טוב שנים עשר אלה איש. **ב י, ז** וישמע, דוד; וישלח, את-יואב, ואת-כל-הצבא, הגברים. **ב י, ח** ויצאו בני עמון, ויערכו מלחמה פתח השער; ואדם צובא ורחוב ואיש-טוב ומעכה, לבדם בשדה. **ב י, ט** ויבא יואב, כי-היתה אליו פני המלחמה, מפנים, ומאחור; ויבחר, מכל בחורי ישראל (וישראל), ויערף, לקראת אדם. **ב י, י** ואת, יתר העם, נתן, ביד אבשי אחיו; ויערף, לקראת בני עמון. **ב י, יא** ויאמר, אם-תחזק אדם מפני--והיתה לי, לישועה; ואם-בני עמון יחזקו ממך, והלכתה להושיע לך. **ב י, יב** חזק ונתחזק בעד-עמנו, ובעד ערי אלקינו; וה', יעשה הטוב בעינינו. **ב י, יג** ויגש יואב, והעם אשר עמו, למלחמה, באדם; וינסו, מפניו. **ב י, יד** ובני עמון ראו, כי-נס אדם, וינסו מפני אבשי, ויבאו העיר; וישב יואב, מעל בני עמון, ויבא, ירושלם. **ב י, טו** ויבא אדם, כי נגף לפני ישראל; ויאספו, אחד. **ב י, טז** וישלח הדדעזר, ויצא את-אדם אשר מעבר הנהר, ויבאו, חילם; ושובר שר-צבא הדדעזר, לפניהם.

11) **שמואל ב' פרק י"ד: ב יד, כא** ויאמר המלך אל-יואב, הנה-נא עשיתי את-הדבר הזה; ולך השב את-הנער, את-אבשלום. **ב יד, כב** ויפל יואב אל-פניו ארצה וישתחו, ויברך את-המלך; ויאמר יואב היום ידע עבדך כי-מצאתי חן בעיניך, אדני המלך, אשר-עשה המלך, את-דבר עבדו (עבדך). **ב יד, כג** ויקם יואב, וילך גשורה; ויבא את-אבשלום, ירושלם. **ב יד, כד** ויאמר המלך

יסב אל-ביתו, ופני לא יראה; ויסב אבשלום אל-ביתו, ופני המלך לא ראה. **ב יד, כה** וכאבשלום, לא-היה איש-יפה בכל-  
 ישראל--להלל מאד: מפני רגלו ועד קדקדו, לא-היה בו מום. **ב יד, כו** ובגלחו, את-ראשו, והיה מקץ ימים לימים אשר יגלת,  
 כפי-כבד עליו וגלחו; ושקל את-שער ראשו, מאתים שקלים באבן המלך. **ב יד, כז** וינלדו לאבשלום שלושה בנים, ובת אחת  
 ושמה תמר; היא היתה, אשה יפת מראה. **ב יד, כח** וישב אבשלום בירושלם, שנתים ימים; ופני המלך, לא ראה. **ב יד, כט**  
 וישלח אבשלום אל-יואב, לשלח אתו אל-המלך, ולא אבה, לבוא אליו; וישלח עוד שנית, ולא אבה לבוא. **ב יד, ל** ויאמר אל-  
 עבדיו ראו חלקת יואב אל-ידי, ולו-שם שערים--לכו, והציתוה באש; ויצתו עבדי אבשלום, את-החלקה--באש. **ב יד, לא** ויקם  
 יואב, ויבא אל-אבשלום הניתה; ויאמר אליו, למה הציתו עבדיך את-החלקה אשר-לי באש. **ב יד, לב** ויאמר אבשלום אל-  
יואב הנה שלחתי אליך לאמר בא הנה ואשלחה אתך אל-המלך לאמר, למה באתי מגשור--טוב לי, עד אני-שם; ועתה, אראה  
פני המלך, ואם-יש-בי עון, והמתני. ב יד, לג ויבא יואב אל-המלך, ויגד לו, ויקרא אל-אבשלום ויבא אל-המלך, וישתחו לו על-  
אפיו ארצה לפני המלך; וישק המלך, לאבשלום.

(12) **שמואל ב' פרק י"א: ב יא, יד** ויהי בבקר, ויכתב דוד ספר אל-יואב; וישלח, ביד אוריה. **ב יא, טו** ויכתב בספר, לאמר: הבו  
 את-אוריה, אל-מול פני המלחמה הנזקה, ושבתם מאחרי, ונקה נמת. **ב יא, טז** ויהי, בשמור יואב אל-העיר; ויתן, את-אוריה,  
 אל-המקום אשר ידע, כי אנשי-חיל שם. **ב יא, יז** ויצאו אנשי העיר, וילחמו את-יואב, ויפל מן-העם, מעבדי דוד; וימת, גם  
 אוריה החתי. **ב יא, יח** וישלח, יואב; ויגד לדוד, את-כל-דברי המלחמה. **ב יא, יט** ויצו את-המלאך, לאמר: ככלותך, את-כל-  
 דברי המלחמה--לדבר אל-המלך. **ב יא, כ** והיה, אם-תעלה חמת המלך, ואמר לך, מדוע נגשיתם אל-העיר להלחם: הלא  
 ידעתם, את אשר-ירו מעל החומה. **ב יא, כא** מי-הפה את-אבימלך בן-ירבשת, הלא-אשה השליכה עליו פלח רכב מעל החומה  
 וימת בתבץ, למה נגשיתם, אל-החומה; ואמרת--גם עבדך אוריה החתי, מת. **ב יא, כב** וילך, המלאך; ויבא ויגד לדוד, את-כל-  
 אשר שלחו יואב. **ב יא, כג** ויאמר המלאך, אל-דוד, כי-גברו עלינו האנשים, ויצאו אלינו השדה; ונהיה עליהם, עד-פתח השער.  
**ב יא, כד** ויראו המוראים אל-עבדיך מעל החומה, וימותו מעבדי המלך; וגם, עבדך אוריה החתי--מת. **ב יא, כה** ויאמר דוד  
 אל-המלאך, כה-תאמר אל-יואב אל-ירע בעיניך את-הדבר הזה--כי-זוה וכזה, תאכל החרב; החזק מלחמתך אל-העיר  
 והרסה, וחיזקהו.

(13) **שמואל ב' פרק ג': ג, יד** וישלח דוד מלאכים, אל-איש-בשת בן-שאול לאמר: תנה את-אשתי, את-מיכל, אשר ארשתי לי,  
 במאה ערלות פלשתים. **ב ג, טו** וישלח איש בשת, ויסקה מעם איש-מעם, פלטיאל בן-לוש (ליש). **ב ג, טז** וילך אתה אישה,  
 הלוד ובכה אחריה--עד-בחרים; ויאמר אליו אבגר לך שוב, וישב. **ב ג, יז** ודבר-אבגר הנה, עם-זקני ישראל לאמר: גם-תמול,  
 גם-שלשם, הייתם מבקשים את-דוד למלך, עליכם. **ב ג, יח** ועתה, עשו: כי ה', אומר אל-דוד לאמר, ביד דוד עבדי הושיע את-  
 עמי ישראל מיד פלשתים, ומיד כל-אֲבִיָּהֶם. **ב ג, יט** ויגבר גם-אבגר, באזני בנימין; וילך גם-אבגר, לדבר באזני דוד בחברון,  
 את-כל-אשר-טוב בעיני ישראל, ובעיני כל-בית בנימין. **ב ג, כ** ויבא אבגר אל-דוד חברון, ואתו עשרים אנשים; ויעש דוד לאבגר  
 ולאנשים אשר-אתו, משתה. **ב ג, כא** ויאמר אבגר אל-דוד אקומה ואלכה ואקבצה אל-אדני המלך את-כל-ישראל, ויכרתו  
 אתך ברית, ומלכתך, בכל אשר-תאנה נפשך; וישלח דוד את-אבגר, וילך בשלום. **ב ג, כב** והנה עבדי דוד ויואב בא מהגדוד, ושלל  
 רב עמם הביאו; ואבגר, איננו עם-דוד בחברון--כי שלחו, וילך בשלום. **ב ג, כג** ויואב וכל-הצבא אשר-אתו, באו; ונגדו ליואב,  
 לאמר, בא-אבגר בן-נר אל-המלך, וישלחו וילך בשלום. **ב ג, כד** ויבא יואב אל-המלך, ויאמר מה עשית: הנה בא אבגר  
 אליך, למה-זה שלחתו וילך הלוד. **ב ג, כה** ודעת את-אבגר בן-נר, כי לפתתך בא; וילדעת את-מוצאך, ואת-מבואך (מובאך),

וְלַדְעַת, אֶת כָּל-אֲשֶׁר אֶתְּהָ עֲשֵׂה. **ב ג, כו** וַיֵּצֵא יוֹאֵב, מֵעַם דָּוִד, וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אַחֲרַי אֲבִנָּר, וַיֵּשְׁבוּ אֹתוֹ מִבּוֹר הַסָּרָה; וְדוֹד, לֹא יָדַע. **ב ג, כז** וַיֵּשֶׁב אֲבִנָּר, חֲבֵרוֹן, וַיִּטְהַר יוֹאֵב אֶל-תּוֹךְ הַשָּׁעָר, לְדַבֵּר אֹתוֹ בְּשָׁלִי; וַיִּכְהוּ שָׁם, הַחֲמִש־וַיָּמֹת, בְּדָם עֲשֵׂהָאֵל אַחִיו. **ב ג, כח** וַיִּשְׁמַע דָּוִד, מֵאַחֲרָיו כֵּן, וַיֹּאמֶר נָקִי אֲנִכִי וּמִמְלַכְתִּי מֵעַם ה', עַד-עוֹלָם--מִדְּמִי, אֲבִנָּר בֶּן-נֵר. **ב ג, כט** חָלוּ עַל-רֹאשׁ יוֹאֵב, וְאֵל כָּל-בֵּית אָבִיו; וְאֵל-יִכְרֵת מִבֵּית יוֹאֵב זָב וּמִצָּרַע וּמְחֻזָּק בַּפֶּלֶךְ, וְנָפַל בַּחֲרֵב--וַחֲסֵר-לֶחֶם. **ב ג, ל** וַיּוֹאֵב וְאֲבִישִׁי אַחִיו, הֲרִגוּ לְאַבְנָר: עַל אֲשֶׁר הִמִּית אֶת-עֲשֵׂהָאֵל אַחִיהֶם, בְּגִבְעוֹן--בְּמִלְחָמָה. { ס }

**14) שמואל ב' פרק כ': ב כ,ד** וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל-עַמְשָׂא, הֲזַעַק-לִי אֶת-אִישׁ-יְהוּדָה שְׁלֹשֶׁת יָמִים; וְאַתָּה, פֹּה עִמָּד. **ב כ,ה** וַיֵּלֶךְ עַמְשָׂא, לְהַזְעִיק אֶת-יְהוּדָה; וַיּוֹחֵר, מִן-הַמּוֹעֵד אֲשֶׁר יַעֲדוּ. **ב כ,ו** וַיֹּאמֶר דָּוִד, אֶל-אֲבִישִׁי, עֲתָה יָרַע לָנוּ שִׁבְעַ בְּן-בְּכָרִי, מִן-אַבְשָׁלוֹם; אֶתְּהָ קַח אֶת-עַבְדֵי אֲדֹנָיִךְ, וְרַדְף אַחֲרָיו--פֶּן-מִצָּא לוֹ עָרִים בְּצָרוֹת, וְהִצִּיל עֵינָנו. **ב כ,ז** וַיֵּצֵאוּ אַחֲרָיו אֲנָשֵׁי יוֹאֵב, וְהִכְרַתִּי וְהַפְּלִיתִי וְכָל-הַגְּבֵרִים; וַיֵּצֵאוּ, מִירוּשָׁלַם, לְרַדְף, אַחֲרָיו שִׁבְעַ בְּן-בְּכָרִי. **ב כ,ח** הֵם, עִם-הָאֲבֹן הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר בְּגִבְעוֹן, וְעַמְשָׂא, בָּא לְפָנֵיהֶם; וַיּוֹאֵב חֲגוּר מְדוּ לְבָשׁוּ, וְעָלוּ חֲגוּר חָרָב מִצְּמֹדֶת עַל-מִתְּנִיּוֹ בְּתַעֲרָה, וְהוּא יָצָא, וַתִּפֹּל. **ב כ,ט** וַיֹּאמֶר יוֹאֵב לְעַמְשָׂא, הַשְׁלוּם אֶתְּהָ אַחִי; וַתַּחֲזוּ יַד-יָמִינוּ יוֹאֵב, בְּזִקּוֹן עַמְשָׂא--לְנִשְׁקָ-לוֹ. **ב כ,י** וְעַמְשָׂא לֹא-נִשְׁמַר בַּחֲרֵב אֲשֶׁר בֵּיד-יוֹאֵב, וַיִּכְהוּ בֵּה אֶל-הַחֲמִשׁ וַיִּשְׁפֹּךְ מַעֲיוֹ אֶרְצָה וְלֹא-שָׁנָה לוֹ--וַיָּמָת; וַיּוֹאֵב, וְאֲבִישִׁי אַחִיו, רַדְּפוּ, אַחֲרָיו שִׁבְעַ בְּן-בְּכָרִי. **ב כ,יא** וְאִישׁ עִמָּד עָלָיו, מִנְעָרֵי יוֹאֵב; וַיֹּאמֶר, מִי אֲשֶׁר חָפֵץ בְּיוֹאֵב וּמִי אֲשֶׁר-לְדוֹד--אַחֲרָיו יוֹאֵב. **ב כ,יב** וְעַמְשָׂא מִתְּגַלְּל בְּדָם, בְּתוֹךְ הַמִּסְלָה; וַיִּרְא הָאִישׁ כִּי-עִמָּד כָּל-הָעָם, וַיִּסַּב אֶת-עַמְשָׂא מִן-הַמִּסְלָה הַשְּׂדֵה וַיִּשְׁלַךְ עָלָיו בָּגָד, כַּאֲשֶׁר רָאָה, כָּל-הַבָּא עָלָיו וְעִמָּד. **ב כ,יג** כַּאֲשֶׁר הִגָּה, מִן-הַמִּסְלָה--עֵבֶר כָּל-אִישׁ, אַחֲרָיו יוֹאֵב, לְרַדְּפוּ, אַחֲרָיו שִׁבְעַ בְּן-בְּכָרִי.

**15) שמואל ב' פרק י"ח: ב יח,ד** וַיֹּאמֶר אֱלִיהֶם הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר-יִיטֵב בְּעֵינֵיכֶם אֶעֱשֶׂה; וַיַּעֲמֵד הַמֶּלֶךְ, אֶל-יַד הַשָּׁעָר, וְכָל-הָעָם יָצְאוּ, לְמֵאוֹת וּלְאֵלֶפֶים. **ב יח,ה** וַיֵּצֵא הַמֶּלֶךְ אֶת-יוֹאֵב וְאֶת-אֲבִישִׁי וְאֶת-אֶתִי, לְאִמֹר, לֹא-טֹלִי, לְנַעַר לְאַבְשָׁלוֹם; וְכָל-הָעָם שָׁמְעוּ, בְּצִוֹת הַמֶּלֶךְ אֶת-כָּל-הַשְּׂרִים--עַל-דַּבַּר אַבְשָׁלוֹם. **ב יח,ו** וַיֵּצֵא הָעָם הַשְּׂדֵה, לְקִרְיַת יִשְׂרָאֵל; וַתְּהִי הַמִּלְחָמָה, בְּיַעַר אֶפְרַיִם. **ב יח,ז** וַיִּנְגְּפוּ שָׁם עִם יִשְׂרָאֵל, לְפָנֵי עַבְדֵי דָוִד; וַתְּהִי-שָׁם הַמַּגָּפָה גְּדוֹלָה, בַּיּוֹם הַהוּא--עֲשָׂרִים אֶלְפֵי. **ב יח,ח** וַתְּהִי-שָׁם הַמִּלְחָמָה נְפוּצָת, עַל-פְּנֵי כָל-הָאָרֶץ; וַיִּרְבַּ הַיַּעַר לְאָכֹל בָּעָם, מֵאֲשֶׁר אָכְלָה הַחֲרָב בַּיּוֹם הַהוּא. **ב יח,ט** וַיִּקְרָא, אַבְשָׁלוֹם, לְפָנָיו, עַבְדֵי דָוִד; וְאַבְשָׁלוֹם רָכַב עַל-הַפָּרָד, וַיָּבֵא הַפָּרָד תַּחַת שׁוֹבֵךְ הָאֵלֶּה הַגְּדוֹלָה וַיַּחֲזֹק רֹאשׁוֹ בְּאֵלֶּה וַיִּתֵּן בֵּין הַשָּׁמַיִם וּבֵין הָאָרֶץ, וְהַפָּרָד אֲשֶׁר-תַּחְתָּיו, עָבַר. **ב יח,י** וַיִּרְא אִישׁ אֶחָד, וַיִּגַּד לְיוֹאֵב; וַיֹּאמֶר, הִנֵּה רִאֲתִי אֶת-אַבְשָׁלָם, תְּלוּי, בְּאֵלֶּה. **ב יח,יא** וַיֹּאמֶר יוֹאֵב, לְאִישׁ הַמַּגִּיד לוֹ, וְהִנֵּה רִאֲתִי, וּמִדּוּעַ לֹא-הִפִּיתוּ שָׁם אֶרְצָה; וְעָלִי, לְתַת לָךְ עֲשָׂרָה כֶּסֶף, וְחֲגֵרָה, אַחֲת. **ב יח,יב** וַיֹּאמֶר הָאִישׁ, אֶל-יוֹאֵב, וְלֹא (וְלֹא) אֲנִכִי שָׁקֵל עַל-כַּפֵּי אֶלְפֵי כֶּסֶף, לֹא-אֲשַׁלַּח יָדִי אֶל-בֶּן-הַמֶּלֶךְ: כִּי בְּאֲזִינֵנו צָוָה הַמֶּלֶךְ, אֲתָךְ וְאֶת-אֲבִישִׁי וְאֶת-אֶתִי לְאִמֹר, שְׁמְרוּ-מִי, בְּנַעַר בְּאַבְשָׁלוֹם. **ב יח,יג** אוֹ-עֲשִׂיתִי בְּנַפְשִׁי שָׁקֵר, וְכָל-דַּבָּר לֹא-יִפְחַד מִן-הַמֶּלֶךְ; וְאַתָּה, תִּתֵּן צַב מִנְּגֵד. **ב יח,יד** וַיֹּאמֶר יוֹאֵב, לֹא-כֵן אַחִילָה לְפָנֶיךָ; וַיִּקַּח שְׁלֹשָׁה שְׁבָטִים בְּכַפּוֹ, וַיִּתְקַעם בְּלֵב אַבְשָׁלוֹם--עוֹדְנוּ חִי, בְּלֵב הָאֵלֶּה. **ב יח,טו** וַיִּסְבּוּ עֲשָׂרָה נְעָרִים, נִשְׂאֵי כָלִי יוֹאֵב; וַיִּכּוּ אֶת-אַבְשָׁלוֹם, וַיָּמָתוּ. **ב יח,טז** וַיִּתְקַע יוֹאֵב, בְּשֹׁפָר, וַיֵּשֶׁב הָעָם, מִרַדְּפוּ אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל: כִּי-חֲשָׁךְ יוֹאֵב, אֶת-הָעָם. **ב יח,יז** וַיִּקְחוּ אֶת-אַבְשָׁלוֹם, וַיִּשְׁלְכוּ אֹתוֹ בְּיַעַר אֶל-הַפַּחַת הַגְּדוֹל, וַיִּצְבּוּ עָלָיו גַּל-אַבְנִים, גְּדוֹל מְאֹד; וְכָל-יִשְׂרָאֵל--נָסוּ, אִישׁ לְאֵהָלוֹ. **ב יח,יח** וְאַבְשָׁלָם לָקַח, וַיִּצְבּ-לוֹ בַּחַיּוֹ אֶת-מִצְבֵּית אֲשֶׁר בְּעַמְק-הַמֶּלֶךְ--כִּי אָמַר אִין-לִי בֹן, בְּעֵבוֹר הַזִּפְרִי שָׁמִי; וַיִּקְרָא לְמִצְבֵּית, עַל-שְׁמוֹ, וַיִּקְרָא לָהּ יַד אַבְשָׁלוֹם, עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

16) **ילקוט שמעוני מלכים א' רמז קע"ב:** ויקבר בביתו במדבר וכי ביתו במדבר היה א"ר יהודה אמר רב כמדבר מה המדבר הפקר לכל אף ביתו של יואב מופקר לכל. ד"א במדבר מה המדבר מנוקה מגזל ועריות אף ביתו של יואב מנוקה מגזל ועריות... ר' פנחס ור' ירמיה בר אבא וכי במדבר היה ביתו של יואב אלא כיון שמת נעשו ישראל כמדבר.

17) **רד"ק מלכים א' פרק ב': (ה) ויהרגם, בשלום** - ... וישם דמי מלחמה דמי עשאל שהיו דמי המלחמה כי עשאל רודף היה לאבנר שם אותם כדמי שלום כאילו הרג אבנר לעשאל בשלום נקם נקמתו מאבנר וגם כן הרגו בשלום כי לקחו לדבר עמו ולא נשמר ממנו ועמשה גם כן הרג בשלום שאמר לו השלום אתה אחי אחז בזקנו לנשק לו ולא היה לו שום טענה להרגו ... ויש דרש ובנעלו אשר ברגליו שהרג אבנר בערמה ושאל לו גדמת איך חולצת והיה שוחה ומראה לו כי בשניה היא חולצת אז הכהו וזהו שאמר לדבר אתו בשלי לשון של נעלך והנה אמר ובנעלו אש' ברגליו:

18) **רד"ק מלכים א' פרק ב': (ו) ועשית כחכמתך** - כלומר שלא תהרגהו עד שתמצא עליו עולה אע"פ שהוא חייב מיתה כי מלחמות ה' נלחם וטובות נמצאו בו אלא שהרג לאלה שני השרים חנם לפי' תעשה כחכמתך שתביאהו לידי עילה והסיבה שיתחייב הריגה: **ולא תורד שיבתו בשלום שאול** - שלא תניחנו למות מיתת עצמו אלא יהרג כמו שהרג:

19) **תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף מט עמוד א:** דאמר רבי אבא בר כהנא: אילמלא דוד לא עשה יואב מלחמה, ואילמלא יואב לא עסק דוד בתורה. דכתיב [שמואל ב' ח'] ויהי דוד עשה משפט וצדקה לכל עמו ויואב בן צרויה על הצבא. מה טעם דוד עשה משפט וצדקה לכל עמו - משום דיואב על הצבא. ומה טעם יואב על הצבא - משום דדוד עשה משפט וצדקה לכל עמו.